

Jo Gisekin – Fragmenten uit de bundel “De tuin van Cathérine”

Ik vond haar in het gewicht van de avond
waarin het vervulde onbetekenend wordt het
onvolmaakte in een spiegel
naar voltooiing zoekt.

Haar aanwezigheid verbleekte als een foto
in de schuimende stoet op weg naar het koningsgraf,
verglaasd paleis met gladde vloeren en een weelde
aan lichamen. Twee opgesteven heren bij de
ingang. Ze knikken in de benen.

Muziek verzamelt zich rond luchters en
lenden van opgespannen vrouwen.
Guerlain heeft zijn geur tussen de
plooiën gespreid.

Ik weet dat de afdruk de
haastige stempel van haar
hoofd op mijn hart het watermerk
blijft voor woorden nimmer uitgewist
op zijig papier.

Behendig in de voeten
stapt ze naast de rij
vierkante passen in lakschoenen
beentjes gebeeldhouwd uit het album
van Ot en Sien met kousen wit
om op visite te gaan.

Gevleugeld haar rokje dat wappert
naast zijn vorstelijk lijf: het goud
op de leuning om zich op vast te
pinnen bij noodweer,
het wentelen van de aarde of
een breuk in de grond.
Haar knie is broos. Ze kent de souplesse
van zijn vaderlijke pols.
Zo jaarloos het hoofd in het
voorbijgaan – net iets te klein –
je schaamt je de omvang te schatten.

Gekooide vogel zonder tralie met
uitzicht op welk hemelgewelf?

Duif zijn is onwaarschijnlijk
wolken verwaaien of kalven af
onuitroeibaar haar ogen
Angelico in een kloostertuin.
Wij weten niets van dit bevlogen kind.

Haar ketting zwiert ze rond de
hals haar schort wordt afgedankt.
Ik zie ze trots de plooiën trekken

rond haar mond.

Zij is iemand

in dit begrensde gebied van

altijd oponthoud en mateloos

tekort waar appels en peren in

het trapportaal de weg aangeven

aan bewoners van moeilijker planeten,

een haastige bezoeker die het hoofd

omkeert naar kinderen met te slappe

beentjes en schriële hersenen. Zij vinden

hun woorden niet.

Hun hart weten ze liggen

aan de juiste kant.

Ze strekt zich als een pijl op twee

gezonde punten en zoent me als een

weergevonden beer

mijn wang lijkt uitgewist en drijft

in de golf van warme armen, ik ruik

haar huid. Amalgaam van rozenblad en

talk voor het dagelijks bepoederen van

vertrouwde ongeregelheden.

Haar moeder heeft haar tederheid

geleerd en het verschrikkelijk belang

van echt en vals:

zij weegt mijn blik.

Geen stoornis brengt haar uit

het evenwicht

ik mag de kamer binnen.

Met open vingers van één hand
het zwemvlies door het woelige water
strijkt zij de deken glad.

Ze voelt weerbarstigheid. Ik aarzel.

De slaappop met het tijdeloos gelaat
wordt in een hoek gevlijd
ze ordent foto's en sandalen de
boekjes moeten op een plank.

De hele maatschappij zou ongenood
door deze handen kunnen gaan.

Zoals een eend de natte veren wrijft in
het kielzog van drabbig water met
ascese en traag geduld
trekt zij haar rok in strakke lijn
drapeert de benen met voornaam fatsoen
de voeten naast elkaar

boetseert zich als haar eigen beeld
op bed.

Met al mijn hebben in hoofd en lijf
ben ik tot op de raat versleten. Verwend
en ongedeerd, vaak uitgeblust als kalk
lig ik in witsel
van een open graf.

Zij wil trouwen met een vriend.

Tussen geheimen zal ik haar
kroon bewaren als bladen
in een vergrendeld schrift.

Argeloos in bruidstenue schuift ze over
grint in kanten kousen
gefardeerd met stiften van Dior en
pikante geur uit berkenschors.
Muziek uit alle 's Heren paradijzen
sluist door een nieuw gedicht.

Ontroering is een pijn die overloopt
het menselijk tekort kan nauwelijks
een woord doorstaan.

Ik ben een koude mummie met
zwachtels om de hals
een krop in de keel.

De tuin van Cathérine heeft rechte paden met
wimpels afgeboord en schuine balustrades om
zure winden af te slaan.
Voorbijgangers weten niets van
orthopedagogen: zij kijken reikhalzend uit
het gras blijft groen.
Kastanjabloesems achter slanke
ramen verliezen geur van al dit onbehagen:
een nieuw seizoen bestookt de huisbewaarders
het onvolgroeid verstand hinkt jaren achterna.

In elke kamer veroudert een kind
naast een ander.

Bij het afscheid laat zij mij
geen kans
zij zoekt naar naalden in de
hooiberg van haar hoofd en
condenseert de laatste vragen.

Het testbeeld op haar netvlies
is uitgeveegd. Mozaïeken
schuiven in hortende rij voor
elk kanaal een beeld
ze vriest ze vast:
er gaat zoveel verloren als
zweet uit poriën en stuifmeel
op een blad.

Misschien ben ik de groente op haar schap
achter helder inmaakglas.
Beter
wat bramen in cognac
voor late winters.

© Jo Gisekin